

YENİDEN BEDENLENME

(Ruh göçü-Tenasüh veya Reenkarnasyon)

Ruh göçü, insanın öldükten sonra ruhunun başka bir bedende yaşayacağına ve devam etmesine inanmadır. Bu inanişaya göre insan geçmişte yaptığı iyiliklerin ve kötülüklerin karşılığını bu şekilde alır.

Ruh göçünün tarihçesi, eski Mısır'a kadar dayanır. Ancak günümüzde en canlı bir şekilde inanıldığı ve kabul gördüğü yer Hindistan'dır. Bu inanişın temelinde de ölmeme gibi bir ebediyet duygusu yatar. İnsan nedense bu dünyada her türlü sıkıntıya ve zorluğa katlanmasına rağmen yokluğa ve yok olmaya bir türlü razı değildir. İşte bu inanç, öldükten sonra da ruhun devamlılığını şuur altımızda bu bilinci en taze bir şekilde muhafaza etmektedir. 100 yaşını geçmiş en zarurî ihtiyaçlarını bile karşılayamayan büyüklerimiz bile hâlâ bir "var olma", "yaşama" gayreti ve umudu içindedirler. İşte bu, öldükten sonra da ruhun ölmezliğinden kaynaklanan bir umuttur. Herkes öleceğini kabullenir ama hiç kimsenin içinde yok olacakmış gibi bir düşüncenin olmaması bu inancın en büyük kanıtıdır. İşte "Ruh Göçü" denen Reenkarnasyon'un temelinde de ruhun ölmezliği söz konusudur. Tıpkı semâvî dinlerdeki ruhun ölmezliği gibi. Ama bir farkla!

Hindû inancında "kast" sistemi vardır.

Bu kast sistemi şu şekilde derecelendirilmiştir:

- 1- Brahmanlar (rahipler),
- 2- Kşatriyalar (savaşçılar, askerler, soylular),
- 3- Vaişyalar (tüccarlar, çiftçiler ve sanatkârlar),
- 4- Sutralar (köylüler ve hizmetkârlar),
- 5- Paryalar (hiçbir değeri ve hakkı olmayanlar),

Bu kastlar arasında temel kurallar vardır. Her kast bir üst kasta saygı duymak zorundadır. Her kast mensubu kurala uymak zorundadır. Uymadığı takdirde dışlanır. Kastın kurallarına uyarısa öldükten sonra daha üst kast mensubu olarak dünyaya gelir. Uymazsa daha aşağı kast mensubu olarak dünyaya geleceğine dair bir inaniş şeklidir. Hatta uymadığı takdirde dünyaya kedi, köpek olarak gelmesi bile mümkündür. Kast kurallarına göre yaşarsa en üst kasta çıkar ve bu kast mensubu olarak öldükten sonra da Nirvanaya (Tanrıya) ulaşarak mutlak huzura kavuşur.

RUH GÖÇÜNÜN TUTARSIZLIKLARI

· Allah'ın en şerefli varlık olarak yarattığı ve kendisine kulluk görevi verdiği insanın ruhunu, binlerce derece aşağı düşürerek farelerin, köpeklerin, yılanların daha da ayıbı maymunların cesetlerinde dolaştırır mı? Bu durum Cenab-ı Hakk'ın şanına yakışır mı?

· İlahi dinlerde değil insanın dirisi, ölüsü dahi saygıya değerdir. İlahi dinler kabirlerin çiğnenmesine bile müsaade etmemektedirler. Kemikleri misafir eden toprağı çiğnemeye

müsaade etmeyen Allah, insanın ruhunu hayvanlarda ve hayvanların cesetlerinde dolaştırır mı?

· Eğer ruhlar dünyada başıboş bırakılmış olsalardı, Peygamberlerin ve kitapların gönderilmelerine gerek kalır mıydı?

· İnsanın hâli hazırdaki bedenine girmeden önceki misafir olduğu bedenleri ve o bedenlerde iken yaptığı işleri hatırlaması gerekirdi. Şu anda hangi birimiz daha önceki bedenimizdeki yaşantımızı hatırlıyoruz? Geçmişte kral mıydık, köle miydik, çiftçi miydik, çoban mıydık yoksa hayvan mıydık?

· Köpek denildiğinde kızan insanoğlunun ruhunu Cenab-ı Hakk hiç köpek cesedine koyup da oğlunun, kızının veya torununun kapısına bağlatır mı? Yahut atın ve eşeğin bedenine koyup da oğlunu ve kızını ona bindirir mi? Veya koyuna kuzuya sokup da oğluna kızına yedirir mi?

· Eğer Reenkarnasyon mümkün olsaydı tarihi şahsiyetler, peygamberler, filozoflar, devlet adamları mesela Kanuni, Fatih veya Atatürk tekrar aramıza gelmezler miydi?

İşte bütün bu sapkın inanışlar gerçeği bulamamanın getirdiği sapkınlıklardır.